

Zakaj je vse več ljudi v Sloveniji na obrobju? Odgovor je na dlani.

NASTANEK SEDANJEGA OBROBJA.

Iz zgodovine je poznano, da se je pred več kot sto leti po odkritju novih ozemelj na njih pojavila bela civilizacija s svojimi pravili in je s časoma povsem spremenila njihovo podobo. Za prvotne (avtohtone) prebivalce je njihov prihod omogočil samo nekatere prednosti in neposredne koristi,

osvajalcem teh ozemelj pa je tudi dolgoročno zagotovil velikanske gmotne koristi.

Takšna osvajanja so povzročila tudi pojav popolnoma novega družbenega pojava – nastajanje tako imenovanega obrobja, katerega so po prihodu belcev več ali manj začeli predstavljati prvotni prebivalci. Čeprav bi morali biti zaradi svoje večine v samem središču dogajanja, so se morali umakniti veliko bolj agresivni beli manjšini. Najbolj razvpit je primer ameriških indijancev, avstralskih aboriginov, južnoafriških črncev in nenazadnje tudi novozelandskih Maorov.

Posledice tega osvajanja, ki je ponekod celo iztrebilo nekatere avtohtone prebivalce, so dobro poznane in jih ni treba dodatno razlagati. Prvotni prebivalci so bili večinoma izrabljeni zgolj kot poceni delovna sila, bili so brez temeljnih človekovih pravic in svoboščin, zaradi takega izkoriščanja pa so zapadli v revščino, v kateri so še danes.

Nekaj zelo podobnega se je pred malo vek, kot 70 leti leti začelo dogajati tudi pri nas, ko so se v okviru tedanjega večinskega delavskega in kmečkega razreda pojavili nekateri posamezniki s komunističnimi idejami (po sovjetskem zgledu). Ta komunistično-partijska elita je nato izkoristila svetovni spopad z nacistično nadlogo in s prevaro in zlorabo narodnoosvobodilnega boja zanetila krvavo boljševistično revolucijo, po zmagi zavezniških sil in odhodu okupatorja pa se je po truplih povzpela na oblast. Kar pomeni, da je okupatorja samo zamenjala.

To ji je uspelo s pomočjo represije po sovjetskem vzoru in z razširjanjem zlaganih idej o socializmu in socialni enakosti, kar pa sploh ni bilo res. Že takrat so bile namreč opazne velike razlike, saj so si udobno in brezskrbno življenje lahko privoščili le izbranci v tej komunistični eliti, o čemer pa se ni smelo niti premišljevati, kaj šele govoriti. Hkrati so namreč razvijali tudi zelo močan represivni aparat v okviru njihove tajne politične policije UDBE, ki je dolga desetletja ustrahovala večino ljudi in vzdrževala popolno enoumje.

Po sporu s tedanjimi sovjetskimi somišljeniki so začeli slovenski komunisti-partijci izumljati popolnoma nov v celoti izmišljen družbenopolitični sistem, ki so ga poimenovali »socialistično samoupravljanje«. Vendar velike razlike med prejšnjim po sovjetskem zgledu sploh ni bilo, saj je bil v svojem bistvu prav tako totalitaren politični sistem, ki si je »človeški obraz« le naslikal.

Z njegovo pomočjo pa je komunistična elita skupaj z njihovimi potomci in sorodniki zavzela vsa pomembnejša mesta v slovenski družbi. Takratni večinski delavski in kmečki razred, zaradi

katerega in v korist katerega naj bi se tak »socializem« dogajal, pa je medtem počasi tonil na obrobje – z vsemi značilnostmi prej omenjenih avtohtonih prebivalcev, kjer se brez večjih razlik večinoma nahaja še danes.

Morda bo kdo nasprotoval takšni primerjavi, vendar argumentov za njeno ovržbo gotovo ne bo našel, ker jih preprosto ni. Vse to se je dogajalo, se še dogaja, in kot vse kaže naj bi se še naprej dogajalo isto, saj je omenjena komunistično - partijska elita oz. njeni nasledniki še vedno trdno v sedlu. Razen nekaterih navideznih olupšav in prerazporeditev se namreč pri nas tudi po letu 1990, ko naj bi uvedli demokracijo ni veliko spremenilo. Mnoge stvari so se samo še poslabšale.

Bržkone velja tudi na tem mestu poudariti, da se je zgodilo predvsem to, da so nekateri že od nekdaj revni postali še bolj revni in so se jim mnogi morali tudi pridružiti, medtem ko so vsi že od nekdaj bogati še bolj obogateli.

mag. Janez Šček